

SZÜRET ELŐTT

Eljött hát ez a nyár is. Időm nehezen, de kívártam.
Mint a szedetlen tőke, derékig fürdöm a nyárban.
Csendes esőkkel bővült, hajdan hajnali vérem
lomhán tart delelőt. A velőmbé kiáltva, fehéren
fel-fellángol a nap, ragyogása egyre fehérebb
és aszalóbb; csigolyámban szárba szökken a méreg;
rest szívem is feketül már: rostja mögött csupa-mag,
vad tavaszok fanyar íze korhad a nyelvem alatt
s ennyire forró árnyék még sose nőtt tenyeremben...
Mit tudom én, hogy mit hoz az ős, mire tartogat engem!
Részeg, sárga darázsként zümmög a szám, nem is értem
már dadogásomat, elnehezültem s reszket a térdem:
földig húznak a fürtök dongó gondjai. Nyár van.
Vár a szedetlen tőke, vár és fürdik a nyárban.

Matolay Ádám

SZETHULLT BOLYGO

I.

A földön élni én már nem tudok
mert lélegzetem is már céltalan
mert én szerelmem is már társtalan
otthontalan én hűtlen lelkem is
s gazdátlan lett én kóbor testem is

II.

Hányszor sirattalak de jaj
már nem szállhattam el térted
Hogy befogad még egy álmatag ég
hiába reméltem s remélted

Már nem figyelem én a léptedet
de jól tudom — szüntelen tévelyeg
Az én szavamat már nem hallhatod
de jól tudod — beszélék s nem vagyok

O nem vagyok csak arcom keresem
Már arcom sincs — eltűnt szerelmesem
Széthullt bolygó — két kődarab vagyunk
Szikrázva éltünk és már nem vagyunk

ELNEL TE MÁR

Csupán egy néma, tehetetlen,
egy mit sem értő pillanat:
túlgyorsan futó életedből
ennyi maradt.

Es ha egy öl s egy árva hűség,
ha ez a kettős szeretet
se őrzött volna, most varjú keringne
csontod felett.

Elnél te már csendben, szelíden,
a sokban mint parányi egy:
De bírod? — ki szállni akartál,
ülj le s feledj.

Csodálnád most, akár a gyermek,
az embert — a felnőtteket.
De hol az a szíved, ki ellenük még
nem vétkezett!

Szomráky Sándor